

fionen kan forlange Oplysninger af Bedkommende, men her er Spørgsmaal om, at Ministeren siger til ham: Dersom Du oftere gjør Dig skyldig i det, her er lagt Dig til Last, i Din Tjeneste, skal Chefen indmelde det til mig, og Enhver veed formodentlig nok, hvad hermed menes. Naar nu altsaa en Minister siger til en Embedsmand, der iforveien har erklæret, at han ikke veed, hvad man lægger ham til Last, og ikke kjender det Forhold, der omtales: Du skal afholde Dig deraf — (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Det har jeg aldrig sagt!) Det staar i den ærede Ministers Resolution, som jeg har oplæst, om ikke med de samme Ord, saa dog rent og klart, idet det ligefrem siges i den første Resolution, at Suspensionen hæves under Forudsætning af, at han undlader at vække slikt Anstød i Fremtiden, og naar den paagjældende Embedsmand da kommer og siger: Jeg maa vide, hvad det er, jeg skal undlade, for at jeg kan følge dette Paalæg og fyldestgjøre den Forudsætning, hvorfra den ærede Minister gaar ud, siger den ærede Minister: Det har han ingen Ret til at faa at vide. Det hedder, at den foreløbige Suspension „blev ikke stadfæstet af Ministeriet, i hvilket Tilfælde den som Straf for pligtstridig Handlemaade vilde ifølge Reglementets V § 3, 1ste Stykke, have medført Tab af den halve Lønning“. Jeg veed virkelig ikke, hvorledes dette Reglement er; men saa meget veed jeg, at, dersom det giver Medhold heri, har Bestyrelsen af det kongelige Theater havt fuldstændig Uret i mange Gange her for Thinget at fortælle, hvor vanskeligt det er at regjere disse Folk; thi, dersom dette Reglement er gyldigt, er det ikke vanskeligt for den at regjere med Færghaand. Dersom det altsaa ikke har været en urigtig Fremstilling, at det er vanskeligt at have med disse Folk at gjøre, har man kun kunnet antage det, fordi man ikke har kjendt et saadant Reglement; thi, hvis man kjendte det, maatte man vide, at sliige Klager over ikke at kunne styre disse Folk vare ubegrundede. Det er den allerstørste Willkaarlighed, der kan tænkes paa Jorden, at sige til Manden: Indtræd i Embedet paany, men under den Forudsætning, at Du ikke gjør, hvad Du

i længere Tid har gjort; men spørger han saa, hvad det er, faar han det ikke at vide. Det er noget saa stærkt, at det gjør mig særdeles ondt, at den ærede Minister har afgivet en saadan Resolution. Det hedder dernæst, at det efter Theatrets Tjenestereglement paalegges ham i sin ydre Optræden at iagttage det Hensyn, som han skylder saavel sine Foresatte som sine Kunstfæller, og dernæst hedder det: „En Negtelse af at gjenoptage Deres Virksomhed ved Theatret savner derfor al Grund, og en Vægning for at udføre de Roller, der ere Dem tilbedte af Bestyrelsen, vil saaledes indeholde den groveste Tilfidsættelse af Deres Embedspligt.“ Altsaa ikke at rette sig efter, hvad man ikke kjender, er den groveste Tilfidsættelse af Embedspligten. Vi ere nu komne saa vidt i Danmark, at man siger til en Mand: Du skal holde Dig det efterretteligt — det er, hvad han ikke veed, og hvad man ikke skriftlig meddeler ham —, og hvis Du ikke holder Dig det efterretteligt, er det den groveste Tilfidsættelse af din Embedspligt. Det hedder derpaa, at Ministeriet dog ikke vil opgive Haabet om, at han efter Modtagelsen af nærværende Skrivelse selv vil komme til Erkjendelse heraf — altsaa til Erkjendelse af, at hans Uvidenhed og mulige Synd af Uvidenhed er en grov Tilfidsættelse af hans Embedspligt — og at han som Følge deraf uopholdelig vil melde sig til Tjeneste hos Theaterbestyrelsen. „I modsat Fald vil Ministeriet til sin Beklagelse se sig sat i den Nødvendighed at indstille Dem til Entledigelse, der selvfølgelig i dette Tilfælde ikke vil give Dem Afgang til Pension“ (Hør!). Ja, jeg beder det ærede Thing og Alle, der ellers ville gjøre sig bekendt med denne Sag, om vel at høre: Man bestylder først en Mand for Ting, som man ikke kan eller ikke vil angive for ham; Manden faar en Frettesættelse af Ministeriet for Ting, som han ikke er sig bevidst paa nogen Maade at have gjort sig skyldig i, og man siger, at, dersom han i sin Tjeneste oftere gjør sig skyldig derti, vil det og det ske; men man vil ikke sige ham, hvad det er, han ikke maa gjøre, og endelig siger man, at, dersom han ikke melder sig til Tjeneste og afholder sig fra, hvad han ikke veed, vil han blive afflediget